

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Cob/49/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3213201533
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Prikrylová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3213201533.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci žalobcu: CD Consulting, s.r.o. so sídlom, K červenému dvoru 3269/25a, Praha 3, Česká republika, IČO: 264 29 705, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava proti žalovanému: U. K., bytom I. XXX, I., o zaplatenie zmenkovej sumy 1.994,60 eur s príslušenstvom a zmenkovej odmeny 6,65 eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č.k. 5Cb/75/2013-53 zo dňa 19.12.2013 takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvého stupňa **zrušuje** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Okresný súd Bánovce nad Bebravou rozsudkom č.k. 5Cb/75/2013-53 zo dňa 19.12.2013 žalobu, ktorou si žalobca uplatnil na tlačive podľa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu (ďalej len "nariadenie č. 861/2007) zaplatenia zmenkovej sumy 1.994,60 eur so zmenkovým úrokom vo výške 0,25 % denne zo sumy 1.994,60 eur od 12.04.2010 do zaplatenia, s úrokom 6 % ročne zo sumy 1.994,60 eur od 16.06.2010 do zaplatenia, zaplatenia zmenkovej odmeny vo výške 1/3 % zmenkovej sumy, teda 6,65 eur a náhrady trov konania., zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Pri určení právomoci, vecnej a miestnej príslušnosti postupoval súd prvého stupňa podľa článku 2 bod 1, článku 3 bod 1 Nariadenia č. 861/2007 a podľa článku 2 bod 1, článku 16 bod 2 Nariadenia č. 44/2001 o príslušnosti, uznávaní a výkone súdnych rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach (Brusel I) a podľa § 84 O.s.p. Súd prvého stupňa konštatoval, že ide o cezhraničný spor. Pri určovaní rozhodného práva postupoval súd prvého stupňa podľa § 10 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom v znení neskorších predpisov a danú vec posudzoval podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. S poukazom na článok 5 bod 1 Nariadenia č. 861/2007 súd prvého stupňa pojednávanie nenariadil a rozhodol na základe predložených listinných dôkazov obsiahnutých v súdnom spise.

Súd prvého stupňa posúdil právnu vec podľa ním citovaných príslušných ustanovení slovenského hmotného práva, Občianskeho zákonníka, zákona č. 191/1950 Zb. zmenkového a šekového (ďalej len ZZŠ) a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov. Vychádzal zo zistenia, že právny predchodca žalobcu (spoločnosť POHOTOVOST' s.r.o.) a žalovaný ako fyzická osoba uzavreli dňa 26.08.2009 zmluvu o úvere č. 312300046, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 1.400,- eur. Vzhľadom k subjektom uzatvárajúcim zmluvu, mal súd prvého stupňa preukázané, že došlo k uzavretiu tzv. spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. V danom prípade jedná o spotrebiteľský úver upravený Zákonom o spotrebiteľských úveroch, a to napriek tomu, že v zmluve o úvere je zaznačená kolónka účelu úveru "na výkon zamestnania". Keďže účel vyznačený v zmluve ("na výkon zamestnania") žalobcom preukázaný nebol, súd prvého stupňa vychádzal z toho, že uvedený úver bol poskytnutý na súkromné účely (teda na iný účel ako na výkon povolania, zamestnania, podnikania). V prípade pochybností o tom, či ide o spotrebiteľskú zmluvu, má dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ (veriteľ).

Po preskúmaní celej zmluvy o úvere vrátane všeobecných podmienok poskytnutia úveru dospel súd prvého stupňa k záveru, že zmluva je koncipovaná tak, že je v nej hrubým spôsobom narušená rovnováha medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, a to najmä (ale nielen) v ustanoveniach o zabezpečovacích prostriedkoch (niekoľkonásobné zmluvné pokuty, blankozmenka) a zároveň sú celá zmluva a všeobecné podmienky koncipované výlučne na prospech veriteľa, obsahujú prakticky len povinnosti dlžníka a práva a výhody veriteľa. Vzhľadom na nerovnosť podmienok účastníkov zmluvy vyjadrenú v takmer všetkých ustanoveniach zmluvy sa celá zmluva (jej obsah i účel) prieči dobrým mravom a je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Skutočnosť, že sa zmluva prieči dobrým mravom spôsobuje jej absolútnu neplatnosť. Z toho dôvodu nemohlo spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o., ako veriteľovi z uzatvorenej zmluvy o úvere vzniknúť ani právo na vyplnenie blankozmenky podľa bodu 14 všeobecných podmienok poskytnutia úveru, z čoho vyplýva, že ak zmenka vyplnená bola (napriek tomu, že právo na jej vyplnenie remitentovi nevzniklo), nie je možné sa na základe takto vyplnenej zmenky úspešne domáhať akýchkoľvek práv. Pri konštatovaní nemožnosti vzniku práva na vyplnenie blankozmenky na základe neplatnosti zmluvy o úvere z vyššie uvedených dôvodov súd vychádzal aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 06.05.2008 sp. zn. 4 Obo 161/2007.

Súd prvého stupňa je toho názoru, že aj keby nebola neplatná celá zmluva o úvere, právo na vyplnenie blankozmenky nemohlo vzniknúť aj z toho dôvodu, že dohoda o vyplnení zmenky ako súčasť všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktorých obsah a ani konkrétne znenie nebolo so spotrebiteľom individuálne dohodnuté, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a z toho dôvodu je neplatná. Hoci použitie zmenky ako uhradzovacieho ako aj zabezpečovacieho prostriedku v súvislosti so spotrebiteľskými úvermi bolo zákonom zakázané až s účinnosťou od 01.01.2011, to neznamená, že v spotrebiteľských zmluvách uzavretých pred týmto dátumom nemožno zmluvné ustanovenia o použití zmenky vyhlásiť za neprijateľnú zmluvnú podmienku. V danom prípade považuje súd dojednanie dohody o vyplnení zmenky za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka, pretože ide o podmienku, ktorá za nesplnenie záväzku pripúšťa možnosť veriteľa domáhať sa od spotrebiteľa zaplataenia neprímerane vysokej sumy (úrok 0,25 % denne) ako sankcie spojenj s nesplnením záväzku. Takisto sa jedná o neprijateľnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. l) Občianskeho zákonníka, nakoľko prijatím zmenky ako zabezpečovacieho prostriedku preniesol dodávateľ povinnosť niesť dôkazné bremeno na spotrebiteľa (napr. v súvislosti s čl. I § 10, § 17 zákona č. 191/1950 Zb.). Na rozdiel od situácie, ktorú predvída ustanovenie čl. I § 10 zákona č. 191/1950 Zb. (vyplnenie zmenky v rozpore s tým, čo bolo dojednané) v danom prípade je celá dohoda o vyplňacom práve blankozmeniek neplatná, čo má taký istý právny dôsledok, ako keby nebolo dojednané vôbec nič. Za takýchto okolností vôbec nevzniklo pôvodnému remitentovi právo na vyplnenie blankozmenky, a teda blankozmenka sa vôbec nestala zmenkou a pôvodný remitent nemal práva a povinnosti zo zmenky, preto ich ani nemohol indosamentom previesť (čl. I § 14 ods. 1 zákona č. 191/1950 Zb.) na žalobcu. Ak by súd pripustil, že neexistencia dohody o vyplňacom práve blankozmenky nemá takéto právne dôsledky, ale naopak znamená právo majiteľa zmenky vyplniť blankozmenku ľubovoľne bez akýchkoľvek obmedzení, potom by súd musel konštatovať, že konanie veriteľa (ktorý je spoločnosťou zaoberajúcou sa poskytovaním úverov v rámci svojej podnikateľskej činnosti, teda spoločnosťou, ktorá by mala poznať právo v tejto oblasti a mala by tiež postupovať s náležitou starostlivosťou), keď od spotrebiteľa prijme zmenku s vedomím, že ju môže vyplniť bez akýchkoľvek obmedzení a bez ohľadu na skutočnú výšku dlhu spotrebiteľa, nie je možné nepovažovať za zlomyseľnosť alebo aspoň za hrubú nedbanlivosť (čl. I § 10 zákona č. 191/1950 Zb.).

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorým napadol rozsudok v celom rozsahu z dôvodov, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p., v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., keď sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. Tvrdil, že v prejednávanej veci došlo zo strany súdu prvého stupňa jeho konaním a rozhodnutím k porušeniu článku 4, 5 a 7 Nariadenia, ktoré má všeobecnú pôsobnosť, je záväzné a priamo aplikovateľné v Slovenskej republike. S poukazom na § 120 O.s.p. žalobca uviedol, že dokazovanie v sporovom konaní je ovládané prejednávacom zásadou. Súd vychádza len zo skutočností tvrdených účastníkmi konania a vykonáva len tie dôkazy, ktoré účastníci navrhli. Z odôvodnenia súdu prvého stupňa vyplýva, že súd vykonal vo veci dokazovanie úverovou zmluvou, exekučným spisom a ďalšími dôkazmi, ktoré účastníci nenavrhli. Ustanovenie § 120 ods. 1 O.s.p. umožňuje súdu vykonať v sporovom konaní aj iné dôkazy ako navrhli účastníci konania,

avšak tento postup je možný len výnimočne ak je vykonanie nenavrhaných dôkazov nevyhnutné pre rozhodnutie veci a nevykonanie nejakého dôkazu môže byť príčinou toho, že súd nemôže rozhodnúť. Potreba vykonať ďalšie dôkazy musí vyplývať zo samotného dokazovania. V danej veci súd mohol a mal rozhodnúť len z predloženej zmenky ako predpokladu vydania rozsudku v konaní. Zmenka je listinný cenný papier, ktorý inkorporuje v listine samo právo. Vo vzťahu k žalobcovi ako indosatárovi je zmenka jediným legitimizačným prostriedkom, ktorý nie je možné ničím iným nahradiť. Súd musí k otázke vykonania iných ako účastníkmi navrhovaných dôkazov pristupovať vyvážene a svoj postup musí náležite odôvodniť. V danom konaní súd prvého stupňa svoj postup nezdôvodnil. Súd z vlastnej iniciatívy, bez návrhu žalovaného, a na ťarchu žalobcu, vykonal dokazovanie, ktoré údajne preukázalo charakter žalovaného ako spotrebiteľa. Žalovaný sa tejto obrany nedomáhal, pohľadávky nerozporoval a svojím konaním ju fakticky uznal. Súd nevykonal žiadne dokazovanie nad rámec navrhnutých dôkazov v prospech uplatnenej pohľadávky a neobjektívne podporil v konaní žalovaného. Konanie súdu prvého stupňa predstavuje výrazný zásah do práva na spravodlivý proces garantované v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žalovaný mohol na základe článku 5 ods. 3 a 6 Nariadenia vzniesť námietky voči zmenke, ak tak neurobil, musia byť akékoľvek námietky odmietnuté z dôvodu koncentračnej zásady konštruovanej Nariadením. Napadnutý rozsudok je podľa názoru žalobcu extrémne prekvapivým rozhodnutím, čo predstavuje odňatie možnosti konať pred súdom. Prekvapivosť vyplýva jednak zo skutočnosti, že žalovaný uplatnený nárok nepoprel, no napriek tomu súd prvého stupňa nárok zamietol no napriek tomu súd prvého stupňa nárok zamietol, a jednak z rozporu rozhodnutia s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktorú žalobca poukázal v odvolaní. Žalobcovi ako účastníkovi konania sa postupom súdu prvého stupňa odňala možnosť konať pred súdom aj tým, že súd porušil zásadným spôsobom zásadu kontradiktórnosti, keď sa žalobca nemohol vyjadriť ku skutočnostiam, dôkazom a právnym argumentom, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie, s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie vo svoj prospech. Žalobca predložil súdu ako dôkaz o svojich nárokoch platnú zmenku, ktorá spĺňa všetky formálne a materiálne náležitosti predpokladané zák. č. 191/1950 Zb. a žalovaný voči forme a obsahu zmenky ani nenamietal. Neexistovala tak žiadna okolnosť, ktorá by odôvodňovala vykonanie ďalších dôkazov nevyhnutných pre rozhodnutie vo veci. Žalobca je majiteľom zmenky na základe indosamentu a nie je účastníkom akéhokoľvek spotrebiteľského vzťahu, pričom ide o zmenku platnú, ktorá je abstraktným samostatným záväzkom neakcesorickej povahy a nie je možné ju spájať ani podmieňovať inými okolnosťami než tými, ktoré sú uvedené na zmenke. Okresný súd sa aplikáciou príslušných ustanovení o zmenke upravených v zákone č. 191/1950 Zb. vôbec nezaoberal a ignoroval predmet sporu. Súd predovšetkým ignoroval § 17 ZŠZ, z ktorého vyplýva, že žalovaný vo všeobecnosti nie je oprávnený vznášať tzv. kauzálne námietky voči majiteľovi zmenky, ktoré vyplývajú z jej vzťahov s pôvodným majiteľom zmenky. Ak tak v sporovom konaní nemôže robiť žalovaný, tým menej tak môže robiť sám súd. Súd prvého stupňa síce nevyhodnotil zmenku ako neplatný právny úkon, ale za neplatnú považoval dohodu o vyplňovacom práve k blankozmenke. Uvedený záver súdu prvého stupňa vychádzal len z kauzálnych námietok, ktoré v konaní nikto nevzniesol ani ich nikto z účastníkov nepreukazoval. Kauzálne námietky sú po indosovaní v zásade neprípustné. Zmluvný vzťah medzi remitentom a žalovaným je po indosovaní irelevantný. Žalobcovi nie je známy obsah údajného zmluvného záväzku (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 25 Cdo 1839/2000 z 22.08.2002, uznesenie Vrchného súdu v Prahe sp.zn. 5 Cmo 14/97). Žalobca poukázal na to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa a konanie pred ním je postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd porušil poučovaciu povinnosť prekročením § 5 ods.1 O.s.p., porušil ustanovenia o vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov a prihliadol na skutočnosti a dôkazy, na ktoré nebolo možné prihliadnúť, pretože nemali byť vôbec v sporovom konaní vedenom podľa Nariadenia vykonané bez návrhu. Vnútroštátny súd musí pri vykonávaní práva dodržiavať požiadavky na účinnú súdnu ochranu práv garantovanú aj v článku 47 Charty základných práv Európskej únie. K týmto požiadavkám patrí zásada kontradiktórnosti, ktorá je súčasťou práva na obhajobu a ktorá zaväzuje súd na jej dodržanie predovšetkým vtedy, keď rozhoduje spor na základe dôvodu uplatneného ex offa (rozsudok z 2.12.2009, Komisia/Úrsko a i., C 89/08 P, Zb. s. U 11245, bod 50, 54, rozsudok Súdného dvora EÚ u 21.2.2013, sp.zn. C-472/11 Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai, Viktória Csipai). Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrhu vyhovie v celom rozsahu a žalobcovi prizná náhradu trov odvolacieho konania, ktoré v odvolaní vyčíslil.

K odvolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné a napadnutý rozsudok okresného súdu je potrebné zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Obligatorne (§ 212 ods. 3 O.s.p.) sa odvolací súd zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 221 ods. 1 písm. a/ - g/ O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku. Vada konania vymedzená v § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článku 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie Ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.).

Odvolací súd v konaní zistil, že pred súdom prvého stupňa došlo k vadám v postupe súdu podľa čl. 7 ods. 1 Nariadenia pri posudzovaní procesných otázok v priebehu konania, keď súd prvého stupňa postup v konaní, ktorý vyplýva najmä z Nariadenia, ale aj z Občianskeho súdneho poriadku nedodržiaval a v súlade s § 120 O.s.p. nepostupoval ani pri dokazovaní. Súd prvého stupňa nepoučil účastníkov konania v zmysle ustanovenia § 120 ods. 4 O.s.p. Tým, že neposkytol odvolateľovi poučenie o dôkaznej povinnosti, a to v nadväznosti na ním deklarovaný iný právny názor na žalobcom uplatnený nárok napriek tomu, že to bolo s prihliadnutím na stav a charakter konania potrebné. V dôsledku absencie poučenia nedošlo zo strany žalobcu k uplatneniu procesných práv, čo má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pretože žalobca nemohol splniť svoju povinnosť tvrdenia a ani dôkaznú povinnosť vo vzťahu k inému právnomu posúdeniu veci, keď okresný súd nárok žalobcu uplatnený zo zmenky posúdil ako vzťah spotrebiteľský bez toho, aby boli na takýto postup súdu splnené zákonné podmienky. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je nesprávne aj z toho dôvodu, že vec nesprávne právne posúdil, pretože nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci.

Podľa čl. 5 ods. 1 Nariadenia je európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu v zásade písomné a súd vec prejedná ústne len vtedy, ak to považuje za potrebné alebo ak to navrhne niektorá zo strán.

Podľa čl. 19 Nariadenia pokiaľ toto nariadenie neustanovuje inak, sa európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu riadi procesným právom členského štátu, v ktorom sa konanie vedie.

Podľa § 115a ods. 2 O.s.p. pojednávania nie je potrebné nariaďovať ani v drobných sporoch.

Podľa § 114 ods. 2 O.s.p. v rámci prípravy pojednávania súd doručí návrh na začatie konania (žalobu) odporcovi (žalovanému) spolu s rovnopisom a prílohami návrhu do vlastných rúk a poučí účastníkov podľa § 120 ods. 4. Vyjadrenie odporcu súd bezodkladne odošle navrhovateľovi.

Podľa § 120 ods. 4 O.s.p. súd je povinný okrem vecí podľa odseku 2 poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávania (§ 115a) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a.

Príprava pojednávania predchádza úkonu vytýčenia pojednávania resp. vytýčenia termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia. Podmienkou na uskutočnenie tohto úkonu je podľa § 114 ods. 2 O.s.p. doručenie žaloby spolu s prílohami žalovanému na vyjadrenie a poučenie podľa § 120 ods. 4 O.s.p.

Súd je povinný pred procesným rozhodnutím o skončení dokazovania alebo pred rozhodnutím bez nariadenia pojednávania poučiť účastníkov, že v súdom určenej lehote môžu predložiť alebo navrhnúť dôkazné prostriedky, že v dôsledku nesplnenia tejto povinnosti sa na neskôr predložené alebo označené dôkazy a skutočnosti nebude prihliadať a že neskôr predložené alebo označené dôkazy a skutočnosti môžu byť odvolacím dôvodom len v rozsahu a za podmienok uvedených v § 205a O.s.p.. Splnenie tejto poučovacej povinnosti má rozhodujúci vplyv na rozhodnutie vo veci samej, na možnosť napadnúť toto rozhodnutie v riadnom, prípadne aj v mimoriadnom opravnom konaní, pretože jeho obsahom je významné obmedzenie predkladať alebo označovať v ďalšom konaní dôkazné prostriedky a skutočnosti, hoci objektívne existujú. Súd prvého stupňa musí splniť túto poučovaciu povinnosť s osobitným zreteľom

na to, že spravidla ide o poslednú reálnu možnosť predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky a skutočnosti, ktoré by mohli priniesť skutkové poznatky nevyhnutné na úspech žaloby alebo účinnú obranu proti nej. Ak súd prvého stupňa dôjde k záveru, že doterajšie výsledky dokazovania vytvorili taký skutkový základ súdneho rozhodnutia, ktorý vyžaduje zmenu právneho posúdenia skutkového stavu, o ktorej však účastníci nevedia alebo ani nemôžu vedieť z objektívnych príčin je povinný o tom účastníkov poučiť, poskytnúť primeranú lehotu na vyjadrenie sa, čo v danej veci súd prvého stupňa aj urobil, ale musí zároveň účastníka poučiť v zmysle ustanovenia § 120 ods. 4 O.s.p., čo v danej veci absentuje.

Z obsahu spisového materiálu tak vyplýva, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie nad návrh účastníkov konania a do súdneho spisu založil zmluvu o úvere a všeobecné podmienky. Účastníkom konania síce umožnil zúčastniť sa vykonania týchto dôkazov a to tým, že im zaslal kópiu zmluvy č. 30200046 so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru označeného na zmenke a vyzval ich na vyjadrenie v lehote 10 dní od jej doručenia. Účastníkom konania súd prvého stupňa nepoučil, že pripojený dôkaz môže mať vplyv na iné právne posúdenie žalobcom uplatnenej pohľadávky. Súdom vykonané dokazovanie nebolo vykonané na tvrdenia žalobcu, ktorý jasne, úplne a zrozumiteľne v tlačive A uplatnil práva zo zmenky a ktorý uviedol, že nie je jej pôvodným majiteľom, ale je indosatórom, ale ani na tvrdenia žalovaného, ktorý voči forme a obsahu zmenky nevzniesol žiadne námietky a ani žiadne návrhy na vykonanie ďalších dôkazov, ktoré by boli nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Rozhodnúť rozsudkom bez nariadenia pojednávania je možné len na základe listinných dôkazov predložených účastníkmi konania, z ktorých ustáli skutkový stav. Je vylúčené, aby rozhodnutie bolo založené na dôkaze, ktorý účastníci nepredložili. Z obsahu spisu odvolací súd nemal preukázané splnenie poučovacej povinnosti.

Odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorým bola účastníkovi znemožnená realizácia tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Na vady konania, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci prihliada odvolací súd z úradnej povinnosti aj vtedy, ak by v odvolaní neboli uplatnené (§ 212 ods. 3 O.s.p.). Z úradnej moci odvolací súd podrobil preskúmaniu žalobcom tvrdené vady konania podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., keď sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie. Súd prvého stupňa opätovne vec prejedná, účastníkov riadne poučí v zmysle ustanovení O.s.p..

Podľa ustanovenia § 224 ods. 3 O.s.p. ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne v pomere hlasov tri ku nule.